

de ved Sammenlægning af den Jord, de faar, og den, de har i Forvejen, kan faa et selvstændigt Brug. Af disse 1247 Ansøgere faldt de fleste ind under følgende Kategorier. Et betydeligt Antal er Lejehusmænd, Folk, som har lejet Huse paa 2—4 Tdr. Land fra Herregaarde, og som ønsker at blive selvstændige Jordbrugere. Dernæst er der et meget betydeligt Antal Landarbejdere, der har et jordløst Hus eller bor til Leje i en Indsiederstue. For det tredje er der en Række ældre Tjenestekarle. For det fjerde er der ikke faa Ansøgere bestaaende af Byarbejdere, der søger tilbage til Landet, hvor de har opholdt sig hele deres Ungdom. Næsten alle 1247 Ansøgere tilhører de fire Kategorier, jeg her har nævnt, og hvis man vil gennemgaa alle Ansøgninger, vil det vise sig, at de allerfleste Ansøgere — Undtagelserne er ganske faa — er Folk, som i Henhold til offentlige Myndigheders Erklæring er vel egnede til at faa Husmandsbrug efter de vedtagne Love. Det er næsten alle sammen Mennesker, man gerne vilde sætte i Stand til at faa et selvstændigt Husmandsbrug paa de Arealer, som efterhaanden stilles til Raadighed. Det er Mennesker, der ved et sparsommeligt Lønved har lagt sig en lille Kapital til Side og dernæst ved deres Uddannelse og Fortid har tilegnet sig de Egenskaber, man maa kræve af mindre Jordbrugere. Jeg vil fremhæve dette, fordi der jo var delte Meninger om, hvorvidt der var Trang til en Lovgivning som den, Loven af 4. Oktober 1919 slog ind paa, og der blev ogsaa fremsat den Anskuelse, at det væsentlig vilde være Velhavere, som overhovedet turde søge at faa Plads paa disse Arealer. Disse Opfattelser har, mener jeg, vist sig urigtige ifølge de Kendsgjerninger, jeg her har givet Oplysninger om.

Ved Administrationen af Jordlovene er man stødt paa de Mangler, som har givet Anledning til Fremsættelsen af nærværende Lovforslag, og fra Statens Jordlovsudvalg har man henstillet, at der blev foretaget flere Ændringer i eller Tillæg til den gældende Lov om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje. Af de Ting, man har ønsket indført i Loven, vil jeg nævne dem, der har størst Betydning. Naar der findes et jordløst Hus ved en Præstegaardsmark eller en Lensmark, der bliver udstykket, og et saadant jordløst Hus faar et Tillæg af 8—10 Tdr. Land, kan det være ønskeligt, om vedkommende Mand kunde faa et Tillægsbyggelaan, som satte ham i Stand til at opføre de nød-

vendige Avlsbygninger. Man har imidlertid ikke ment, at Loven hjemlede Ret til at give et saadant Tillægslaan. Jeg vil da paa hele Jordlovsudvalgets Vegne henstille; at man, nu da man vedtager en Tillægslov, faar optaget en Bestemmelse, der gør det muligt at yde Laan i saadanne Tilfælde. Det er yderst uheldigt, at en Landarbejder, som meget gerne vil være selvstændig Jordbruger, og som kan blive boende i sit eget Hus, naar han kunde faa saa stort et Laan, at han kunde opføre de for et saadant Brug fornødne Avlsbygninger, i mange Tilfælde ikke vil kunne komme ind under Loven paa anden Maade end ved at sælge sit jordløse Hus og optage et Statslaan til Opførelse af helt nye Bygninger. Det er for det første uheldigt, at man tvinger en Mand til at forlade sit gamle Hjem, men dernæst vil det ogsaa blive betydeligt dyrere for Staten, idet de Tillægsbyggelaan, man ønsker, er betydeligt lavere end de Byggelaan, der skal gives, naar alle Bygninger skal opføres fra ny.

Der er om Tillægsparceller indkommet Ansøgninger fra 181, og deraf er der 45, der har ønsket Laan til Opførelse af Avlsbygninger eller Tillægsbyggelaan. De Summer, der er forlangte af disse 45 Ansøgere, er meget forskellige. For en Dels Vedkommende kan man sikkert gaa ud fra, at de kan undværes, men for den betydeligste Dels Vedkommende vil det være saaledes, at vedkommende Ansøger kommer til at frafalde sit Ønske om at faa Tillægsgjord, hvis han ikke kan faa det Byggelaan, der skal sætte ham i Stand til at komme i Gang paa forsvarlig Maade. Statens Jordlovsudvalg har enstemmigt henstillet til det høje Landbrugsministerium, om ikke Loven kunde administreres eller ændres paa en saadan Maade, at Tillægsbyggelaanene kunde gives som en Førsteprioritet i det samlede Brug paa den Maade, at Byggelaanet fik en saadan Størrelse, at den i det gamle Brug staaende Førsteprioritet kunde indfries; den Del af Byggelaanet, som gik med hertil, skulde fuldt forrentes, medens den Del af Byggelaanet, der skulde anvendes til at opføre nye Avlsbygninger, skulde forrentes efter Bestemmelserne i den gældende Lovs § 6. Jeg vil henstille, at man under Sagens videre Behandling imødekommer det fra Statens Jordlovsudvalg fremsatte Ønske i saa Henseende. Det vil ikke dreje sig om ret store Beløb, men for de enkelte Vedkommende vil de nugældende Bestemmelser i mange Tilfælde betyde, at de